

«AYUDA HUMANITARIA» ► LA CASA DE CULTURA EXPOSA UN VÍDEO DE NÚRIA GÜELL QUE POSA CONTRA LES CORDES ELS ESTEREOTIPS MÉS NOCIUS ASSUMITS PER LA SOCIETAT.

Casar-se per amor a l'art

NÚRIA GÜELL

► Casa de Cultura de Girona. Plaça de l'Hospital. 6 ☎ Del 27 de juny al 20 de juliol. De dimarts a dissabte de 13 a 21h.

EUDALD CAMPS

■ Encara hi ha massa gent que marxa feliçment despistada pels amplis, múltiples i tortuosos camins d'aquesta cosa que anomenem art i, en el pitjor dels casos, contemporani; massa gent que espera poder penjar a la paret de casa seva el resultat final del treball de l'artista o que, portat a l'extrem, confon la mirada singular –insistim: artística– amb una forma d'habilitat tècnica o manual que, per altra banda, no és més pròpia de l'art que, per exemple, de la marqueteria (amb tot el respecte del món pels conscienciosos ebenistes); massa gent, en definitiva, que reclama una improbable recompensa al seu suposat esforç –tirania de l'espectador: dictadura del gust– oblidant, en canvi, que les recompenses es van inventar, precisament, amb l'objectiu encobert de neutralitzar aquelles dinàmiques virtuoses que, sense el topall del premi, esdevindrien revolucionàries. Aquest és el «drama» que ha decidit

mantenir vigent, per raons estrictament profilàctiques, el llenguatge emprat per l'estètica contemporània. En paraules d'Adorno: «Centrar l'expressió en la cosa en lloc de la comunicació és sospitos: l'específic, allò que no s'acull a l'esquematisme, es percep com a desconsideració, com una forma de rudesia quasi desequilibrada [...] L'expressió vaga permet a qui l'escolta fer-se una idea aproximada de què és el que li agrada o, en definitiva, opina. La rigorosa contra una obligació amb la univocitat de la concepció, amb l'esforç del concepte, qualitats a què els homes conscientment es des acostumen, i exigeix la suspensió dels judicis corrents respecte a tot contingut i, amb això, un aïllament al qual els homes energicament es resisteixen». La conclusió, malauradament, no po-

dria ser més pregona: «Només allò que no necessiten entendre els és intel·ligible; només allò realment alienat, la paraula encunyada pel comerç, els fa efecte com a familiar que és».

Diem tot això –opac per a molts i evident per alguns– tan sols per fixar el perímetre del territori artístic on es desenvolupa la pràctica artística de Núria Güell (Vidreres, 1981): les seves «obres» no ens les podem penjar a la paret de casa tot i

que gràcies a elles –i al treball de gent com ella– potser podem mantenir, amb certa dignitat, una casa amb parets on penjar-hi el que ens doni la gana. Defet, i la dada no és en absolut anecdòtica, la tra-

jectòria artística visible de Güell s'inicia a finals de 2006, és a dir, en l'etapa final de la cèlebre bombolla i, per extensió, en un moment d'optimisme desfermat que s'ancorava en aquella suprema forma d'estupidesa humana que és la fe cega en el progrés (o, si ho preferim, la fe cega en qualsevol cosa). A la jove artista de Vidreres se li oferien dues possibles vies a seguir: la primera, infinitament més assequible, hauria estat la de produir objectes assimilables pel voraç mercat de l'art o, portat a l'extrem, la de seguir munyint l'hipertròfic gust burgès construït a base de figuracions immediates; la segona opció, molt més arriscada, i que és l'escollida per Güell, estava feta d'un principi de renúncia individual –l'ego de l'artista ajornat– a favor d'uns objectius ètics i estètics de difícil encaix en un sistema saturat i, com es va poder comprovar, a un pas de la fallida.

El resultat, d'ençà d'aquella iniciàtica «Caravana Natura» (es va exposar a Les Sales de la Rambla la primavera de 2007) ha estat una trajectòria impecable amb moments decisius com el seu assalt a les entitats bancàries («Aplicación legal desplazada #1») o «Ayuda Humanitaria», que és el que ara presenta: cinc anys de treball rigorós ple de riscos legals han servit a Güell per denunciar, amb acidesa i ironia, un present que justifica la injustícia que pateix una part del món com a peatge necessari per garantir la felicitat de l'altra. Poca broma.